

JSME VE SVĚTĚ, ALE NE ZE SVĚTA

26.5. A.D. 2023

I. Svět a křesťané

Dnešní svět je plný sobectví a konzumu. Má vůbec cenu jako křesťan žít v tomto světě? Jde to? Jaké je úloha křesťanů v tomto světě, který bojuje tolik proti náboženství? Jak žít svou vírou v tomto světě, kde už neplatí „s poctivostí nejdál dojdeš“?

Podívejme se, co k této situaci říká mladým lidem papež JP II:

„(...) Drazí přátelé, věřit dnes v Ježíše, následovat Ježíše jako Petr, Tomáš, první apoštolové a svědkové, od nás vyžaduje, stejně jako tomu bylo v minulosti, abychom se za něj postavili, častokrát téměř až k novému mučednictví: mučednictví těch, kdo, dnes stejně jako včera, jsou povoláni jít proti proudu, aby následovali božského Mistra a šli za „Beránkem kamkoliv jde on“ (Zj 14, 4). Nebylo to náhodou, drazí mladí lidé, že jsem chtěl, aby v tomto Svatém roce byli v Koloseu připomenuti svědkové víry ve dvacátém století.

Snad nebudete muset prolít krev, ale určitě budete vyzváni k věrnosti Kristu! Věrnosti žité v konkrétních okolnostech každodenního života. Myslím na to, jak je v dnešním světě obtížné pro snoubence uchovávat čistotu před sňatkem. Myslím na to, jak je vystavěna zkouška vzájemná věrnost mladých manželů. Uvažuji o přátelství a o tom, jak snadno se vkrádá pokušení k věrolomnosti.

Myslím i na to, jak musí zápasit ti, kdo si vybrali cestu zvláštního zasvěcení, aby si uchovali svou oddanost Bohu a svým bratřím a sestrám. Myslím na ty, kdo chtějí žít život solidarity a lásky ve světě, kde se zdá, že jediné věci na nichž záleží jsou logika profitu a osobní a skupinové zájmy.

Myslím i na ty, kdo pracují pro mír a sledují jak vybuchují a zhoršují se války v různých oblastech světa, myslím na ty, kteří usilují o lidskou svobodu a vidí, jak jsou lidé stále otroky sebe sama či jeden druhého. Myslím na ty, kdo se namáhají pro zajištění lásky a úcty k lidskému životu a sledují časté útoky na život a výsměch úctě životu náležející.

Drazí mladí lidé, je v takovém světě těžké věřit? Je těžké věřit v třetím tisíciletí? Ano! Je to těžké. Není důvod to skrývat ... Je to těžké, ale s pomocí milosti, to lze, ...“

(...). Drazí přátelé, na rozbřesku třetího milénia ve vás vidím „ranní hlídku“ (srv. Iz 21, 11-12).

V průběhu již minulého století byli mladí lidé jako vy povoláváni na velká shromáždění, aby se učili nenávisti a byli posláni, aby proti sobě bojovali. Různé bezbožecké mesiášské systémy, jež se snažily zaujmout místo křesťanské naděje se ukázaly jako skutečná hrůza. Dnes se scházíte, abyste vyhlásili, že v novém století ze sebe nenecháte udělat nástroje násilí a ničení, že budete hájit mír a platit za něj cenou své osoby, bude-li toho třeba. Nerezignujete ve světě, kde jiné lidské bytosti hynou hladem, zůstávají negramotné a nemají práci. Budete hájit život ve všech okamžicích jeho vývoje a se vsí silou se budete snažit učinit tuto zemi stále lepším místem k životu pro všechny lidi.

Drazí mladí lidé počínajícího století, když říkáte ano Kristu, přitakáváte svým nejvznesnějším ideálům. Modlím se, aby panoval ve vašich srdcích a v celém lidstvu nového století a nového milénia. Nebojte se svěřit se Kristu! Povede vás, dá vám sílu následovat ho v každém dni a každé situaci.

II. Sůl a světlo

Tato slova papeže nás nenechávají na pochybách. Je potřeba být solí země a světlem světa. Pokud jimi nebudeme, tento svět zůstane takový jaký je, a bude stále horší. Je potřeba převzít zodpovědnost, kterou jako mladí lidé máme, za budoucnost svého života a života celé společnosti v tomto světě a v církvi.

Jak tedy žít ve světě jako křesťané, jak převzít zodpovědnost, jak to dělat konkrétně?

Odpovědnost za svůj život, můj osobní vztah k Bohu

Pokud nebude náš život založen na důvěře k Bohu, pokud mu nesvěříme své konání a skutky, bude náš život prázdný. Můžeme si pak říkat s apoštoly: „*Mistře, namáhali jsme se celou noc a nic jsme nechytili.*“ Pokud však přizveme do našeho života Ježíše, může nám poradit: „*Zajed' na hlubinu a spusť své sítě k lovu.*“ Teprve s ním můžeme mít sítě plné ryb, teprve s ním mohou naše skutky získat pravý smysl.

Odpovědnost za církev, společnost

Pokud nás láska Boha provokuje ke službě, máme chtít (a je to povinností každého křesťana) sloužit. Sloužit a angažovat se na úrovni své rodiny, farnosti, děkanátu a diecéze.

Rodina

Někdo kdesi řekl: „Milovat bližního by nebylo tak těžké, kdyby ten bližní nebyl tak blízko.“ Nemůžeme být lhostejní k tomu, že rodiče nestíhají, že potřebují pomoci. Nemůže mi být ukradený bratr nebo sestra, když vidím, že jsou smutní, prarodiče, které jsem neviděl a nepopovídal si s nimi už několik měsíců...

Farnost, děkanát, diecéze

Tak jako je rodina pro nás buňkou života církve na té nejnižší rovině, kde se snažíme vytvářet krásné vztahy a společenství, tak to máme dělat i ve farnosti, děkanátu a diecézi. Měli bychom si všimnout nejen svých vrstevníků, ale i všech, se kterými toto společenství vytváříme, se kterými prožíváme mši sv. Měli bychom cítit zodpovědnost za malé děti, mládež, starší, všimnout si nově příchozích, neuzavírat se, snažit se vytvářet domov pro všechny. S tím souvisí rozdělení úkolů mezi mladé, rodiče a starší lidi. Nesmíme také opomíjet dialog a spolupráci s místním knězem. Samozřejmě máme pěstovat také porozumění pro děkanát i diecézi, což znamená setkávání s biskupem, spolupráce s kněžími starajícími se o mládež, zájem o konkrétní lidi z jiných farností, kde je mladých méně a společenství tam třeba ani nemají...

Charitativní služba

Nemáme se bát věnovat čas člověku, který potřebuje např. popovídat, nějak pomoci ... Máme se snažit v těchto lidech vidět Krista, který trpí a který nás zve k lásce svou láskou. Staří lidé se třeba ve svém mládí často mnoho napracovali pro druhé, a tak si dnes kdy už sami nemohou, zaslouží pomoc druhých i oni.

Národní prostředí a sociální spravedlnost

Pro společnost uděláme mnoho, když budeme dobře prožívat své povolání, vykonávat poctivě, zodpovědně a pravdivě svou práci, své studium. Měli bychom být v práci nebo ve škole druhým vzorem. Zbytečně nekritizovat, nepomlouvat, ale v případě nespravedlnosti se

ozvat. Neměli bychom odmítat také veřejné služby (zastupitelstvo, politika). Všude, do každého prostředí, bychom měli přinášet kulturu křesťana: jak říká papež „civilizaci lásky“

Mezinárodní prostředí

Jako křesťané neseme zodpovědnost za církev a prostředí, ve kterém žijeme, ale zároveň nám nemůže být lhostejný žádný člověk, který trpí nebo strádá. Existují organizace, skrze které je možné pomoci: Papežské misijní dílo, Adopce na dálku, Likvidace lepry, ... V Boží ekonomice má pak každá osobní oběť či modlitba velkou cenu.

III. Na závěr

Být světlem světa a solí země bude člověka něco stát. Znamená to vyjít z davu a jít často kolikrát proti proudu. Žít kvalitní život s Bohem vyžaduje od člověka totéž. Jak ale obstát v džungli tohoto světa? Je jedna dobrá rada. **Snažit se nejít sám.**

Když jde člověk sám proti proudu, často je davem stržen zpět. Když má sám vykročit z řady a projevit svůj odlišný názor, často ztratí odvahu. Když se ale vyskytne někdo, kdo má stejný názor a jde s ním, je to snazší. Proto i papež vyzývá církev na počátku 3. tisíciletí k tomu, aby se vrátila ke spiritualitě společenství, tak jako v prvních dobách. Žít spiritualitu společenství znamená jít k Bohu společně, nenechávat druhé za sebou, ale ohlížet se zpět a pomáhat jim. Znamená to také vydávat společné svědectví. A to má pak větší přesvědčivost.